

# Ik had het moeten zijn!



Gisteren was de vreselijkste dag uit mijn leven.  
Ik kan het nog steeds niet begrijpen.

Ik had het moeten zijn. Ik alleen!  
Iedereen zei dat ik het liefste en mooiste meisje was dat er  
in Antwerpen op twee benen rondliep.  
Nu ja, bijna iedereen.  
Ik ben enig kind, dus mijn ouders konden moeilijk zeggen  
dat mijn broer of zus mooier was dan ik. Maar ook de  
buren, mijn grootouders, mijn tantes en mijn nonkels zeiden  
iedere keer weer hoe mooi en lief ik was.  
As ik voor de spiegel sta, moet ik toegeven dat ze gelijk  
hebben.  
Ik heb lange goudblonde krullen. Mijn grote ogen hebben  
de kleur van korenbloemen in de zomer.  
Mijn huid is zo wit als room en ik pas goed op dat het zo  
blijft.  
Van mijn grootmoeder heb ik een parasolletje gekregen.  
Er zijn roosjes op geborduurd.  
Als ik naar buiten ga, neem ik het altijd met me mee. Ik voel  
me al een hele dame, ook al ben ik nog maar negen jaar.  
De zon kan niet aan mijn gezicht.  
Door mijn zijden handschoenen blijven ook mijn fijne  
handen gespaard van de moordende stralen van de zon.  
Alles was in orde. En toch gebeurde er iets vreselijks.

Laat ik bij het begin beginnen.  
Vorige week kwam meester Hendrik met een glimlach  
het klaslokaal binnen.  
Meester Hendrik glimlacht nooit! Nooit!  
Hij is een enge man die vooraan in de klas de hele tijd  
rondkijkt naar wie er oplet en wie niet.



O wee, als je niet aan het werk bent!  
Als je nog maar een vin verroert haalt hij de berkentwijn uit zijn lessenaar.  
Dan mag je vooraan op de trede komen staan en dan geeft hij minstens vijf tikken van de tak.  
De tak voelt aan als een zweepslag, zeggen de kinderen.  
En ik geloof ze, want wie van de berkentwijn heeft gekregen, draagt voor drie dagen rode striemen op zijn hand.  
Mij is het nog nooit overkomen.  
Ik ben niet alleen lief en mooi, ik ben altijd braaf.  
In de klas let ik goed op en ik doe altijd wat de meester mij vraagt.  
Hij heeft me graag, ik voel het.  
Als hij als een brombeer voor het bord staat, glimlach ik als een engel naar hem.  
Hij glimlacht nooit terug, maar als hij tussen de banken loopt om te controleren of iedereen goed werkt, aait hij even mijn hoofd.  
Nee, die dag was anders. Hij stond vooraan en hij keek iedereen glimlachend aan.

‘Jongens en meisjes, gedraag jullie goed, want jullie krijgen hoog bezoek.’  
We keken elkaar aan. Hoog bezoek? Wie zou het kunnen zijn?  
We kregen weinig kans om er ons hoofd over te breken.  
De deur ging open en de burgemeester kwam binnen.  
De burgemeester van Antwerpen? Hier in onze klas?  
Niemand verroerde een vin.



Wat kwam hij hier doen?

Ik had hem nog nooit van dichtbij gezien.

Hij woonde op het grote stadhuis op de Grote Markt en alleen op een feestdag kwam hij op het balkon staan om de mensen te groeten.

‘Jongens en meisjes. Ik heb een belangrijke mededeling voor jullie.

Volgende week krijgt onze stad hoog bezoek.

Keizer Napoleon Bonaparte komt helemaal vanuit Frankrijk naar onze stad.

We willen hem welkom heten en hem een grote, gouden sleutel overhandigen.

Zo weet hij dat Antwerpen ook zijn stad is.

Hij heeft geweldige plannen om onze haven grootser te maken.

Hij wil van Antwerpen een wereldhaven maken en... bla, bla, bla ...’



Wat Napoleon van plan was, interesseerde me niet echt.

Er was iets anders, ik voelde het en straks zou het komen. Ik bleef glimlachend naar hem kijken en streelde de plooiën uit mijn jurk glad.

‘... en daarvoor heb ik drie kinderen nodig!’

Ik was opeens klaarwakker.

‘Drie kinderen uit deze klas.

Deze school is de beste van de stad en jullie ouders zijn allen vooraanstaande mensen.

Meester Hendrik heeft me gezegd dat in deze klas de slimste, braafste en mooiste kinderen zitten van de hele school. Daarom ben ik hier.

Om de flinkste jongen en het mooiste meisje uit te kiezen.’

Had hij het over mij? Dat kon niet anders.

Ik draaide mijn hoofd in alle richtingen en keek naar de anderen.

Iedereen zat oplettend te luisteren, behalve Dries. Die zat in zijn neus te peuten. Kon ook niet anders. Dries was een lompe boerenzoon op klompen.

Zijn vader was wel de rijkste herenboer uit de hele streek.

Maar een boer blijft een boer, vond ik. Niemand wilde naast Dries zitten, want hij stonk vreselijk naar de mest.

En zijn huid was roodverbrand, omdat hij altijd moest helpen met de oogst.



De burgemeester haalde een witte zakdoek uit de zak van zijn paarse overjas en snoot drie maal. Daarna vouwde hij de zakdoek weer dicht.  
Op een knip van zijn vingers gaf een knecht hem een klein, rond zilveren doosje.  
Hij opende het, plukte er met twee vingers een snuifje tabak uit en snoof het op met zijn beide neusgaten.  
Vanwaar ik zat, kon ik de tabak ruiken.  
Hij kuchte luid.

‘De jongen die ik nu zal uitkiezen, mag samen met mij de eerste groet uitbrengen als keizer Napoleon aankomt met zijn sloep.  
Het moet iemand zijn die flink is en slim.  
Iemand die goed en mooi Frans praat en iemand die niet verlegen is.

Meester Hendrik heeft me al toevertrouwd welke jongens mooi Frans praten. Ik kies voor ...’  
In de klas kon je bijna tromgeroffel horen.  
Alle jongens gingen rechter in hun bank zitten, behalve Dries.

‘... ik kies voor Albrecht van de dokter.’  
Albrecht kreeg een vuurrode kleur.  
Enkele jongens klaptten in hun handen, maar de meester vermaande hen streng tot stilte.  
‘... en het meisje ... Eh, ik bedoel de twee meisjes ... want als Napoleon komt heb ik twee meisjes nodig ...’  
Nu zou het komen.  
Ik wachtte en ik keek de burgemeester met mijn allerliefste blikken aan.  
Hij moest mijn mooie blauwe ogen hebben gezien, want even glimlachte hij.  
‘... Voor de keuze van de twee meisjes laat ik me leiden door wat meester Hendrik me heeft gezegd. Een meisje dat voor vlijt altijd 10 op 10 heeft.

Het meisje dat het mooiste handschrift heeft,  
altijd in orde is met haar huiswerk,  
altijd vriendelijk is tegen iedereen,  
die krijgt de belangrijkste opdracht.  
Dat is de gouden sleutel overhandigen aan de keizer.’  
Het werd stil in de klas.  
Ieder meisje droomde ervan uitverkoren te worden.  
Ieder meisje wilde de sleutel aan Napoleon overhandigen.